

Arrest

nr. 188 597 van 19 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 7 november 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart tijdens het gehoor over de Ethiopische nationaliteit te beschikken, en geboren te zijn op 13 april 1996 (Gregoriaanse kalender, GK) te Jigjiga. U behoort tot de Darod (Kabalah) clan en u bent moslim. U bent geboren in Jigjiga, maar bent opgegroeid en heeft steeds gewoond in het dorp Mutuleh, gelegen in het Degehamedo district, in de Degehabur zone (Somali regio). U woonde samen met uw ouders, twee broers en zus in dit dorp. U bent nooit naar school geweest of kunnen gaan, maar hielp uw moeder. Uw vader werkte aanvankelijk als belastingambtenaar in Jigjiga, maar verloor zijn job en kwam nadien definitief terug naar jullie dorp. Om jullie gezin te onderhouden besloot u om een theehuis te openen in het dorp waar u woonde. Om dit theehuis te kunnen openen kreeg u wat geld van uw vader. De klanten van uw theehuis waren vaak mannen die van het platteland en van andere dorpen naar uw dorp kwamen om onder meer het vee te laten grazen en drinken in uw dorp. Zo'n zes maanden na

de opening van uw theehuis werd u benaderd door enkele jonge mannen in uw theehuis. Ze vertelden u dat ze graag wilden dat u met hen meewerkte, zonder te preciseren wie ze waren. U lachte het voorstel in eerste instantie weg, en stuurde de jonge mannen wandelen. Een week later kwamen dezelfde mannen weer over de vloer in uw theehuis. Dit maal legden ze u uit dat ze wilden dat u voor hen zou werken door wapens voor hen te gaan halen in omliggende dorpen en steden. De mannen bleken lid te zijn van het Ogaden National Liberation Front (ONLF). U weigerde waarop de ONLF-leden u bedreigden. Ze zeiden dat ze u zouden doden indien u niet zou instemmen. Nadat de mannen het theehuis hadden verlaten, trok u naar een vriendin in het dorp aan wie u vertelde wat er gebeurd was. Nadien ging u naar huis. Inmiddels had uw vriendin het verhaal aan enkele andere vrouwen verteld. Dezelfde dag kwamen leden van de Liyu politie naar uw huis. Ze namen u mee zonder iets te zeggen. U werd naar een gevangenis in Jigjiga gebracht waar u twee maanden en vierentwintig dagen opgesloten zou worden. Elke nacht werd u ondervraagd en mishandeld. Men beschuldigde u ervan het ONLF te hebben gesteund. Uiteindelijk verscheen u voor een rechtbank in Jigjiga die u veroordeelde tot een gevangenisstraf van 15 jaar. Na de veroordeling werd u overgebracht naar de gevangenis waar u ook voorheen zat. Diezelfde avond kwam een bewaker naar u toe. Hij deed uw cel open en zei dat uw oom buiten op u wachtte. Uw oom bracht u naar een huis van een vriend in Jigjiga. Hier verbleef u twee dagen alvorens naar Addis Abeba gebracht te worden. In de hoofdstad zou u zo'n drie weken verblijven om vervolgens samen met een smokkelaar per vlucht naar België te komen. In België vroeg u asiel aan bij de bevoegde asielinstanties op 26 mei 2015.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart tijdens het gehoor voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dat u Ethiopië verlaten heeft omdat u vreest vervolgd te worden door de Ethiopische autoriteiten omwille van vermeende steun aan het ONLF. Anderzijds vreest u het ONLF zelf nadat u geweigerd zou hebben met hen samen te werken (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.7).

Uw verklaringen tijdens het gehoor over het door u aangehaalde asielrelaas weten niet te overtuigen. Op bepaalde punten zijn uw verklaringen erg vaag, op andere punten dan weer niet coherent. Zo haalt u tijdens uw beide gehoren voor het CGVS aan dat u – zes maanden nadat u een theehuis zou hebben geopend in uw dorp – twee maal benaderd zou zijn door enkele jonge mannen die later lid bleken te zijn van het ONLF (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.7-8). De eerste maal dat ze u benaderd zouden hebben in het theehuis zouden ze u gevraagd hebben om met hen te werken zonder precies te verduidelijken wat u dan precies moest doen, en zonder te zeggen dat ze tot het ONLF behoorden, zo verklaart u tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.8). U verklaart met name dat enkele mannen een eerste maal naar u zouden zijn toegekomen en gezegd zouden hebben dat u met hen moest werken, en dat u zou moeten stoppen met uw theehuis (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.8). Gevraagd hoe u dan die eerste keer reageerde, antwoordt u dat u dacht dat ze aan het lachen waren en dat u hen vervolgens wegstuurde (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Vooreerst kan hier reeds opgemerkt worden dat het vreemd is dat u zich niet meer vragen zou gesteld hebben bij de door u aangehaalde eerste benadering door enkele personen die u gevraagd zouden hebben met u mee te werken. In een context, en in een regio, waar zowel de rebellengroepering ONLF als de beruchte 'Liyu' politie langs overheidszijde actief zijn, is het bedenkelijk dat u deze gebeurtenis weggelachen zou hebben en er zich niet meer vragen over gesteld zou hebben. U geeft tijdens het gehoor immers aan dat u na die eerste keer geen verdere vragen zou gesteld hebben, en dat u hierover tegen niemand iets zou verteld hebben (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.9). Tijdens het gehoor wordt u eveneens gevraagd om de mannen te beschrijven die u die eerste keer benaderd zouden hebben in uw theehuis. In eerste instantie antwoordt u weinig overtuigend dat u ze nog nooit gezien had, en dat ze nieuw waren (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.9). Gevraagd hoeveel mannen u benaderd hadden, antwoordt u dat het ongeveer vier mannen waren (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.9). Nogmaals gevraagd om deze mannen te beschrijven en wat meer details te geven, antwoordt u dat het twee jongere mannen waren, een oudere man en een man van middelbare leeftijd (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.9). Uw antwoorden over de mannen die u benaderd zouden hebben zijn bijgevolg weinig doorleefd te noemen. U verklaart immers later tijdens het gehoor dat dezelfde mannen u een week later een tweede maal zouden benaderd hebben (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.9-10).

U verklaart dat ze de tweede maal ook in uw theehuis gewacht zouden hebben tot iedereen weg was, en dat ze dan weer naar u toegestapt zouden zijn met de vraag met hen mee te werken (zie gehoorverslag CGVS, p.9). Dit maal zouden ze wel uitgelegd hebben wie ze waren en wat ze van

u verwachtten. U verklaart dat de mannen u vroegen om wapens in omliggende dorpen en steden te gaan halen en naar een plaats te brengen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.9). Gevraagd waar u dan wapens moest gaan ophalen, moet u het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.9-10). Ook op de vraag naar welke plaats u deze wapens dan moest brengen, antwoordt u dat u het niet weet omdat ze u dit niet gezegd zouden hebben (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.9-10). U verklaart vervolgens dat u geweigerd zou hebben met hen mee te werken waarop men u zou hebben aangevallen en bedreigd (met de dood) (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.9-10). Vervolgens zouden de mannen in kwestie het theehuis gewoon verlaten hebben met de boodschap dat ze nog wel zouden terugkomen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.9-10). Ook hier zijn uw verklaringen vaag en bijgevolg weinig overtuigend te noemen. U komt niet verder dan de loutere verklaring dat u gevraagd zou zijn wapens voor het ONLF te transporteren, maar wanneer u concrete vragen gesteld worden over uw vermeende opdracht, moet u het antwoord schuldig blijven. Bovendien is het vreemd te noemen dat de zogenaamde leden van het ONLF na uw weigering uw theehuis gewoon zouden hebben verlaten na u bedreigd te hebben. **Uw verklaringen over de beweerde aanleiding van uw problemen in uw land van herkomst, met name de poging tot rekrutering door het ONLF, zijn bijgevolg erg vaag en weinig overtuigend te noemen.**

Tijdens het gehoor voor het CGVS wordt eveneens gepolst naar uw eventuele eerdere (persoonlijke) ervaringen met het ONLF in uw dorp. U verklaart hierover dat uw ooms langs moeders zijde tot het ONLF behoren (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.10). Gevraagd waar deze ooms van u dan woonden, geeft u aan dat ze gevlucht zijn uit het dorp (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.10). U heeft echter geen idee naar waar ze gevlucht zouden zijn (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.10). Net zomin weet u sinds wanneer uw ooms langs moeders zijde lid zouden zijn van het ONLF. Wanneer u deze vraag gesteld wordt, zegt u immers kortweg dat ze zijn meegenomen door het ONLF (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.10). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS wordt u gevraagd of andere familieleden van u ooit problemen hebben gehad met het ONLF waarop u antwoordt dat uw grootvader en uw oom langs moeders zijde vermoord zouden zijn door het ONLF (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.10). Gevraagd wanneer uw oom gedood werd door het ONLF, antwoordt u dat u het niet weet, en dat u nog erg jong was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.10). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS, verklaarde u echter dat u geen familieleden had die deel uitmaakten van het ONLF (zie gehoorverslag CGVS, dd. 29 september 2015, p.7), terwijl u dus tijdens het tweede gehoor voor het CGVS verklaart dat uw ooms langs moeders zijde tot het ONLF behoorden. U haalde tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS wel aan dat uw oom langs moeders zijde vermoord zou zijn door het ONLF, maar de vermeende dood van uw grootvader liet u tijdens het eerste gehoor dan weer in het geheel onvermeld (zie gehoorverslag CGVS, dd. 29 september 2015, p.10). **Uw verklaringen over uw vermeende persoonlijke ervaringen (binnen uw familie) met het ONLF zijn bijgevolg niet erg coherent te noemen. Op sommige punten zijn ze zelfs tegenstrijdig. Wanneer bovendien doorgevraagd wordt over de door u aangehaalde persoonlijke negatieve ervaringen met het ONLF, geeft u telkens weinig overtuigende en ontwijkende antwoorden.**

In het door u naar voren gebrachte asielrelaas komt anderzijds naar voren dat u dezelfde dag – dat u geweigerd zou hebben om mee te werken met het ONLF – aangehouden zou zijn door leden van de Liyu politie-eenheid. U verklaart immers dat u na uw weigering naar een vriendin in het dorp zou zijn gegaan om uw verhaal te doen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.11). Later zou u naar huis zijn gegaan waarop u diezelfde dag nog zou zijn aangehouden en meegenomen door leden van de Liyu politie zonder dat u enige uitleg kreeg (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.11). U verklaart dat u hierna naar Jigjiga zou zijn gebracht waar u zou zijn opgesloten in een gevangenis (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.11-12). Wanneer u gevraagd wordt welke uitleg u kreeg als reden van uw aanhouding, verklaart u dat u elke nacht uit de cel werd gehaald, dat u ondervraagd werd en dat u beschuldigd werd van steun aan het ONLF (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.11). Gevraagd waarom u beschuldigd werd van steun aan het ONLF, verklaart u dat ze hadden gehoord dat leden van het ONLF bij u waren geweest (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.12-13). Vervolgens gevraagd hoe ze dit wisten, antwoordt u dat ze het via uw vriendin hadden gehoord die het aan andere vrouwen had verteld (zie gehoorverslag CGVS, dd.21 september 2016, p.13). Gevraagd of u tijdens uw ondervragingen ooit verteld is waarom ze je beschuldigden van steun aan het ONLF, antwoordt u van niet. U voegt eraan toe dat ze geen reden gaven, en dat u enkel vermoedt dat ze het via die vriendin te weten zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.13).

Het is bijgevolg een loutere veronderstelling van uw persoon dat de autoriteiten via uw vriendin te weten zouden zijn gekomen dat u benaderd zou zijn door leden van het ONLF. Bovendien is het vreemd dat de autoriteiten u zouden aanhouden en u valselijk zouden beschuldigen van steun aan het

ONLF nadat u net geweigerd zou hebben met het ONLF samen te werken. Die weigering was daarenboven net de reden waarom u naar uw vriendin gegaan bent om uw verhaal te doen, zo verklaarde u tijdens het gehoor. Indien uw veronderstelling gevolgd wordt – dat de autoriteiten via uw vriendin te weten zouden zijn gekomen dat u benaderd werd door het ONLF – is het erg vreemd te noemen dat dezelfde autoriteiten niet op de hoogte zouden zijn geweest van uw weigering om mee te werken met het ONLF, maar dat ze u integendeel gearresteerd zouden hebben en zelfs voor de rechtbank zouden gebracht hebben met als beschuldiging dat u steun zou hebben verleend aan het ONLF.

Bovendien zijn uw verklaringen over uw beweerde gevangenisperiode en uw beweerde verschijning voor een rechtbank evenmin overtuigend te noemen. U verklaart tijdens het gehoor dat u gedurende twee maanden en vierentwintig dagen zou zijn opgesloten in dezelfde cel in dezelfde gevangenis in Jigjiga (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.14). U verklaart dat u in die periode nooit naar buiten bent geweest, en dat u enkel 's nachts geblinddoekt uit uw cel werd gehaald (zie gehoorverslag CGVS, 21 september 2016, p.14). U komt bijgevolg niet verder dan te stellen dat u in een cel zat, en dat er andere cellen waren, wanneer u gevraagd wordt om de gevangenisomstandigheden te beschrijven (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.14). Gevraagd of er enkel vrouwen of ook mannen in de gevangenis waren, antwoordt u dat u denkt dat er een gedeelte voor mannen en voor vrouwen was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.14). Nogmaals gevraagd om het gedeelte van de gevangenis te beschrijven waar u zat, komt u weer niet verder dan te stellen dat u in een cel zat, en dat u uw cel niet mocht verlaten, enkel gedurende de nacht (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.14). U geeft verder aan dat u éénmaal voor de rechtbank bent verschenen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.15). U verklaart hierover dat u toen wel zag – toen u uit uw cel kwam – dat er een omheining was, dat er huisjes met golfplaten waren, en dat er een restaurant was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.14). U geeft verder aan dat u in een pick-up naar de rechtbank werd gebracht, maar wanneer u gevraagd wordt om de weg te beschrijven naar de rechtbank, komt u weer niet verder dan te stellen dat u gewoon op een weg reed, tot u aan een controlepunt kwam (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.15). Gevraagd of u zich iets meer herinnert van de weg van de gevangenis naar de rechtbank, antwoordt u van niet omdat het snel ging (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.15). Het is echter vooral frappant dat u niet weet of dat u zich niet herinnert voor welke rechtbank u verschenen bent in Jigjiga. Wanneer u deze vraag gesteld wordt, antwoordt u immers dat u geen idee heeft en dat u denkt dat het een federale rechtbank was (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.15). U verklaart vervolgens veroordeeld te zijn tot een gevangenisstraf van 15 jaar ondanks dat uw oom aanwezig zou zijn geweest om u te verdedigen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.15-16). Gevraagd of u een document van deze veroordeling heeft gekregen, antwoordt u merkwaardig genoeg van niet; u voegt er aan toe dat u die de volgende dag zou krijgen (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.15). Zover kwam het volgens uw verklaringen echter niet. Na de veroordeling zou u immers naar dezelfde gevangenis zijn teruggebracht waar u tijdens de hierop volgende nacht door een bewaker uit een cel zou zijn gehaald. Deze bewaker zou u naar buiten hebben geleid waar uw oom u op te wachten stond, zo verklaart u tijdens het gehoor (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.15-16). U verklaart dat uw oom deze bewaker zou hebben gekend en zou hebben omgekocht (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.16). Gevraagd hoe uw oom deze bewaker zou hebben gekend, of wie deze bewaker was, moet u echter het antwoord schuldig blijven (zie gehoorverslag CGVS, 21 september 2016, p.16). Gevraagd naar bewakers of ondervragers uit de gevangenis in het algemeen, antwoordt u dat geen namen kent. U kan evenmin namen geven van eventuele medegevangenen omdat u volgens uw verklaringen de hele tijd alleen zou zijn opgesloten (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.16). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS had u nochtans verklaard dat een zekere H. de bewaker was die u zou hebben vrijgelaten (zie gehoorverslag CGVS, dd. 29 september 2015). **Uw verklaringen over uw beweerde gevangenisperiode in Jigjiga, alsook over uw beweerde verschijning voor en veroordeling door een Ethiopische rechtbank zijn bijgevolg louter gebaseerd op bonte verklaringen van uw persoon. De door u afgelegde verklaringen zijn bovendien vaag en weinig doorleefd te noemen.** Zo is het onder meer erg vreemd te noemen dat u niet weet door welke rechtbank u veroordeeld zou zijn tot een gevangenisstraf van 15 jaar. Ook uw verklaringen over de nasleep van uw beweerde ontsnapping zijn niet overtuigend te noemen. Zo wordt u tijdens het tweede gehoor voor het CGVS gevraagd of iemand van uw familie na uw ontsnapping uit de gevangenis problemen heeft gekend waarop u antwoordt van niet (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.17).

U verklaart dat u geen nieuws meer heeft vernomen van uw familie na uw beweerde arrestatie (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.17). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS verklaarde u nochtans dat uw broer en uw vader na uw vlucht uit de gevangenis zouden zijn

gearresteerd door de autoriteiten, en dat u in Addis Abeba voor het laatst iets van hen gehoord had (zie gehoorverslag CGVS, dd. 29 september 2015, p.14). **Het zijn dergelijke inconsistente verklaringen over toch niet onbelangrijke aspecten van uw asielrelaas die de geloofwaardigheid van dit asielrelaas verder en in zijn geheel ondermijnen.**

Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te concluderen dat het door u aangehaalde asielrelaas als niet geloofwaardig bestempeld kan worden. Door heen uw asielrelaas zijn uw verklaringen vaag en weinig overtuigend. Op sommige punten zijn uw verklaringen zelfs tegenstrijdig.

De door u neergelegde documenten tijdens het gehoor wijzigen niets aan de hierboven gemaakte pertinente vaststellingen. Zo legt u enkele foto's neer van littekens die het gevolg zouden zijn van mishandelingen in een Ethiopische gevangenis. Ook een door u neergelegd medisch attest, dd. 20 september 2016, bevestigen de littekens op uw lichaam (zie administratief dossier). Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS werd u nochtans uitdrukkelijk de vraag gesteld of u enige littekens had overgehouden aan uw verblijf in de gevangenis waarop u negatief antwoordde (zie gehoorverslag CGVS, dd. 29 september 2015, p.12). U verklaarde enkel dat u hartproblemen had die het gevolg zouden kunnen zijn van de gebeurtenissen in uw land van herkomst (zie gehoorverslag CGVS, dd. 29 september 2015, p.12). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS legt u zoals gezegd een medisch attest voor, dd. 20 september 2016, waarin melding wordt gemaakt van gezondheidsproblemen die volgens u het gevolg zouden zijn van elektroshocks (zie administratief dossier). Maar zoals hierboven ruim gemotiveerd kan geen geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde gevangenisperiode in uw land van herkomst. Het door u neergelegde medische attest verandert dan ook niets aan de hierboven gemaakte pertinente vaststellingen. Al zeker niet omdat de verklaringen en vermeldingen over de littekens op uw lichaam niet overeenkomen met de verklaringen die u hierover heeft afgelegd tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS.

Tot slot legt u een medisch attest voor, dd. 19 september 2016, waarin vermeld wordt dat u in uw land van herkomst een besnijdenis van het type 3 hebt moeten ondergaan (zie administratief dossier). Tijdens uw tweede gehoor voor het CGVS worden u hierover enkele vragen gesteld. U verklaart dat u bij aanvang van uw verblijf in België niet door had dat deze praktijken niet in alle culturen gebeuren en dat u daarom hierover geen melding heeft gemaakt tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.12). U verklaart verder dat u ten gevolge van de besnijdenis gezondheidsproblemen ondervindt (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.12). Gevraagd of u nog enige vrees heeft ten opzichte van uw land van herkomst aangaande de bij u uitgevoerde besnijdenis toen u erg jong was, antwoordt u dat de besnijdenis al heeft plaatsgevonden, en dat u enkel gezondheidsproblemen ondervindt (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.12). Nogmaals gevraagd wat uw vrees is dienaangaande bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst, herhaalt u dat u gezondheidsproblemen heeft (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.12). Uiteraard brengt het CGVS begrip op voor de gezondheidsproblemen die een dergelijke ingreep te weeg brengt. Echter, de gevolgen van en het lijden ten gevolge van een dergelijke ingreep zijn op zich geen daden van vervolging. U kan geen subsidiaire bescherming krijgen louter op basis van medische problemen. Hoewel besnijdenis een bijzonder ernstige fysieke schade is die onomkeerbaar is en waarvan de fysieke of psychologische gevolgen het hele leven van de vrouw die er slachtoffer van is geweest, kunnen voortduren, vloeit het aangehaalde aanhoudende karakter voort uit de secundaire gevolgen of effecten die de verminking kan veroorzaken, zonder dat men echter kan oordelen dat alleen hierdoor afbreuk wordt gedaan aan een basisrecht van het individu, in dit geval het recht op de fysieke integriteit, en bijgevolg deze gevolgen kan gelijkstellen met daden van vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingen. De internationale bescherming van het Verdrag van Genève heeft tot doel, een asielzoeker te beschermen tegen mogelijke vervolgingen en niet de schade van een vroegere vervolging te herstellen.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 7 november 2016 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Volgens verzoekster is het *“helemaal niet vreemd dat de leden van het ONLF niet alle details meedeelden aan verzoekende partij als zij weigerden om met hen samen te werken”*. Zij meent dat, als zij zich onmiddellijk akkoord had verklaard met de vraag van de ONLF-leden, *“dan hadden deze mannen haar waarschijnlijk veel meer details gegeven over de opdrachten die zij wilden dat verzoekende partij uitvoerde”*. Zij benadrukt dat zij deze mannen niet kende en nog nooit had gezien, waardoor men niet kan verwachten *“dat zij veel kan vertellen over deze mannen”*.

Verzoekster legt uit dat *“de ooms en grootvader van verzoekende partij waren lid van het ONLF en zijn vermoord toen zij nog erg jong was”* en dat haar tijdens het eerste gehoor gevraagd werd of zij familieleden had die lid waren van het ONLF, waarop zij negatief antwoordde *“gezien zij op dat ogenblik geen familieleden had die tot het ONLF behoorden”* omdat *“haar enige familieleden die tot het ONLF hadden behoord (haar ooms en grootvader), werden vermoord toen zij nog erg jong was”*.

Dat verzoekster dezelfde dag nog werd opgepakt, hoewel zij de samenwerking met het ONLF weigerde, wijt zij aan het feit dat het nieuws zich erg snel verspreidde, dat het ONLF en de Liyu-politie eenheid op gespannen voet leven en dat *“elk persoon die ervan verdacht wordt banden te hebben met het ONLF wordt opgepakt”*. Zij stelt dat zij de politie heeft meegedeeld dat zij geweigerd heeft samen te werken met het ONLF, *“maar zij werd niet geloofd en uiteindelijk veroordeeld tot 15 jaar celstraf”*.

Verzoekster klaagt aan dat de bestreden beslissing haar verklaringen over haar opsluiting *“weinig doorleefd”* acht terwijl er *“geen enkele tegenstrijdigheid kon worden vastgesteld”*. Zij herhaalt dat zij de hele tijd opgesloten zat en haar cel niet mocht verlaten. en vraagt zich af *“Hoe kan men dan verwachten dat zij kan aangeven of er mannen en vrouwen afdelingen waren, welke bewakers er waren en hoeveel gevangenen er zaten?!”*. Zij legt uit dat zij vervoerd werd naar een rechtbank die zij niet kende en stelt zich de vraag: *“Hoe kan men verwachten dat verzoekende partij kan uitleggen welke route er werd genomen om naar de rechtbank te gaan.”*. Zij benadrukt dat geen scholing heeft gelopen en dat zij *“een jonge ongeletterde vrouw (is) die dit alles heeft moeten ondergaan”*.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de medewerkingsplicht en samenwerkingsplicht en voert een schending aan van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en haar als vluchteling te erkennen, haar minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

Verzoekster liet na de zitting nog een attest van het Rode Kruis aangaande haar besnijdenis toekomen op de Raad.

Beoordeling

2.3. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.4. Verzoekster verklaart niet te kunnen terugkeren naar Ethiopië omwille van problemen met het ONLF en met de Liyu-police.

2.5. De Raad hecht echter geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster. Haar verklaringen worden immers gekenmerkt door talrijke onaannemelijkheden en vaagheden.

2.6. Zo verklaarde verzoekster dat zij een eerste keer benaderd werd door enkele jonge mannen die later lid bleken te zijn van het ONLF en die zeiden dat zij met hen moest werken (gehoor 21 september 2016, p. 8), waarop verzoekster dacht dat ze aan het lachen waren en hen vervolgens wegstuurde. Hierna zou verzoekster zich geen verdere vragen gesteld hebben en zou zij hierover tegen niemand iets verteld hebben (gehoor 21 september 2016, p. 8-9). Een dergelijke nonchalante reactie is echter geenszins aannemelijk in een context en in een regio waar zowel de rebellengroepering ONLF als de geduchte 'Liyu' politie langs overheidszijde actief zijn. In het verzoekschrift stelt verzoekster bovendien zelf dat het ONLF en de Liyu-politie eenheid op gespannen voet leven, dat *"elk persoon die ervan verdacht wordt banden te hebben met het ONLF wordt opgepakt"* en dat zowel haar ooms als grootvader vermoord werden omdat ze lid waren van het ONLF. Evenmin is een dergelijke houding aanvaardbaar indien – volgens verzoeksters andere versie van de feiten tijdens het tweede gehoor voor het CGVS – haar grootvader en oom langs moeders zijde vermoord werden door het ONLF (zie gehoorverslag CGVS, dd. 21 september 2016, p.10). Verzoeksters laconieke reactie, zonder zich ook maar kritische vragen te stellen of hierover met anderen te praten, is dan ook geheel ongeloofwaardig en getuigt geenszins van een doorleefdheid die de waarachtigheid van haar verklaringen kan aantonen.

2.7. Verzoekster slaagde er voorts evenmin in om de mannen enigszins te beschrijven, hoewel dezelfde mannen tweemaal langskwamen en ze de tweede keer aankwamen in het theehuis en gewacht hebben tot iedereen weg was. Verzoekster kon enkel aangeven *"dat het ongeveer vier mannen waren"* (gehoor 21 september 2016, p. 9) en *"dat het twee jongere mannen waren, een oudere man en een man van middelbare leeftijd"* (gehoor 21 september 2016, p. 9). Dergelijke oppervlakkige verklaringen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door haar beweerde feiten te meer kan verwacht worden dat verzoekster zich achteraf bij haar cliënteel bevroegd over deze mannen. Ook de werkwijze van het ONLF bij het benaderen van verzoekster is weinig aannemelijk. Zo beweerde verzoekster dat zij, nadat zij een tweede keer geweigerd zou hebben met hen mee te werken, door hen werd aangevallen en met de dood bedreigd, waarna de mannen het theehuis gewoon verlaten hebben met de boodschap dat ze nog wel zouden terugkomen (gehoor 21 september 2016, p. 9-10). Verzoekster komt niet verder dan loze beweringen.

2.8. Indien de Liyu-police op de hoogte was van de benadering door het ONLF door 'andere vrouwen' die dit vernamen via verzoeksters vriendin (gehoor 21 september 2016, p. 13), dan kon evenzeer veracht worden dat deze het hele verhaal zouden doen en dus ook dat verzoekster de samenwerking met het ONLF had geweigerd, waarvan deze vriendin volgens verzoekster ook wist (gehoor 21 september 2016, p. 13). Dat de Liyu-police, met dergelijke vage en gebrekkige kennis, alsnog zou overgaan tot het onmiddellijk arresteren en opsluiten van verzoekster, om haar nadien voor de rechtbank te brengen, is een weinig geloofwaardig. Immers dit veronderstelt een snelrecht waarvan het

bestaan niet wordt aangetoond. Bovendien is een gevangenisstraf van 15 jaar uitzonderlijk veel voor een jong meisje dat naar eigen zeggen geen strafverleden had en waarvan sommige familieleden – althans volgens de tweede versie van de feiten – zelf gedood waren door de ONLF. Verzoekster toont evenmin aan dat een dergelijk proces heeft plaatsgegrepen.

2.9. Ten slotte blijft verzoeksters over haar gevangenschap, veroordeling en vrijlating uitermate vaag. Verzoekster stelde dat zij gedurende twee maanden en vierentwintig dagen zou zijn opgesloten in dezelfde cel in dezelfde gevangenis in Jigjiga (gehoor 21 september 2016, p. 14), maar kon enkel aangeven dat zij in een cel zat, dat er andere cellen waren, dat zij dént dat er een gedeelte voor mannen en voor vrouwen was (gehoor 21 september 2016, p. 14) en dat zij toen zij naar de rechtbank gebracht werd had gezien dat er een omheining, huisjes met golfplaten en een restaurant was (gehoor 21 september 2016, p. 14). Zij kon de weg te beschrijven naar de rechtbank niet beschrijven (gehoor 21 september 2016, p. 15) en herinnerde zich niet voor welke rechtbank zij verschenen was in Jigjiga, enkel dat zij dént dat het een federale rechtbank was (gehoor 21 september 2016, p. 15). Verzoekster kreeg de kans om zich toe te lichten zodat ook al kent ze geen namen ze toch de mogelijkheid had desnoods via anekdotische beschrijvingen haar verklaringen aannemelijk te maken. Zij verklaarde dat zij na de veroordeling naar dezelfde gevangenis werd teruggebracht waar zij dankzij haar oom tijdens de hierop volgende nacht door een bewaker uit een cel zou zijn gehaald, maar zij wist niet hoe haar oom deze bewaker zou hebben gekend of wie deze bewaker was (gehoor 21 september 2016, p. 16), hoewel zij tijdens haar eerste gehoor nog stelde dat een zekere H. de bewaker was die haar zou hebben vrijgelaten (gehoor 29 september 2015, p. 10). Verder kon zij geen namen van andere bewakers of ondervragers, noch van medegevangenen geven (gehoor 21 september 2016, p. p.16).

2.10. Dat verzoekster geen scholing heeft gelopen en dat zij *“een jonge ongeletterde vrouw (is) die dit alles heeft moeten ondergaan”*, zoals wordt gesteld in het verzoekschrift, kan haar vage verklaringen en onwetendheden geenszins verschonen, gezien redelijkerwijs ook van een ongeschoolde persoon kan worden verwacht dat zij doorleefde ervaringen kan geven en kan antwoorden op vragen inzake eenvoudige, direct waarneembare en elementaire zaken in verband met de door haar aangebrachte asielfeiten. De Raad benadrukt dat een gebrek aan scholing immers niet inhoudt dat verzoeksters inherente verstandelijke vermogens zouden zijn aangetast (minstens wordt dit niet aangetoond) of verzoekster zouden verhinderen haar eigen ervaringen te omschrijven. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat zij alleen een eigen theehuisje oprichtte en uitbaatte (gehoor 21 september 2016, p. 6) en hiervoor de hulp van haar moeder afsloeg (gehoor 21 september 2016, p. 10), wat betekent dat zij zelfstandig en initiatiefrijk is en zich dagelijks in het maatschappelijk leven begaf, en dat zij tot tweemaal toe de vraag tot samenwerking met het ONLF durfde weigeren, waaruit in de context van haar regio veel durf blijkt. Bovendien is verzoekster naar Europa gekomen wat op zich ook een zeker dynamisme en doortastendheid veronderstelt.

2.11. Waar in het verzoekschrift nog wordt aangeklaagd dat haar onwetendheden, vaagheden en weinig doorleefde verklaringen geen tegenstrijdigheden betreffen, antwoordt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit incoherenties, maar ook uit vage en onaannemelijke verklaringen. Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

2.12. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoekster wél tegenstrijdige verklaringen aflegde. Zo stelde zij tijdens haar eerste gehoor dat er in haar familie geen mensen zijn die deel uitmaken van het ONLF (gehoor 29 september 2015, p. 7), maar verklaarde zij tijdens haar tweede gehoor dat haar ooms langs moederszijde tot het ONLF behoren (gehoor 21 september 2016, p. 10) en dat deze ooms gevlucht zijn uit het dorp (gehoor 21 september 2016, p. 10), alsook dat dat haar grootvader en een oom langs moederszijde vermoord zouden zijn door het ONLF (gehoor 21 september 2016, p. 10). De uitleg in het verzoekschrift dat haar tijdens het eerste gehoor gevraagd werd of zij familieleden had die lid waren van het ONLF, waarop zij negatief antwoordde *“gezien zij op dat ogenblik geen familieleden had die tot het ONLF behoorden”* omdat *“haar enige familieleden die tot het ONLF hadden behoord (haar ooms en grootvader), werden vermoord toen zij nog erg jong was”*, kan geenszins overtuigen, gezien niet verklaard wordt waarom verzoekster naliet te vertellen over haar ooms die tot het ONLF behoren en thans gevlucht zijn en waarom zij hiervan dan wel melding maakte toen zij tijdens het tweede gehoor gevraagd werd *“Ken je zelf leden van het ONLF? In het dorp bijvoorbeeld?”*. Verzoeksters asielrelaas is ongerijmd en komt geheel verzonnen voor.

2.13. Ook over de problemen voor en het contact met haar familie na haar ontsnapping legde verzoekster incoherente verklaringen af. Tijdens haar eerste gehoor beweerde verzoekster dat haar broer en vader na haar vlucht zouden zijn gearresteerd door de autoriteiten en dat zij in Addis Abeba voor het laatst iets van hen gehoord had (gehoor 29 september 2015, p. 14), terwijl zij tijdens haar tweede gehoor stelde dat niemand van haar familie na haar ontsnapping uit de gevangenis problemen heeft gekend (gehoor 21 september 2016, p. 17) en dat zij geen nieuws meer heeft vernomen van haar familie na haar beweerde arrestatie (gehoor 21 september 2016, p. 17).

2.14. Wat verzoeksters besnijdenis betreft, stelt de Raad vast dat haar gevraagd werd welke vrees ze hieromtrent koestert ten aanzien van Ethiopië, maar dat verzoekster enkel aangaf dat de besnijdenis al heeft plaatsgevonden en dat zij gezondheidsproblemen ondervindt, zodat niet kan worden ingezien hoe dit een toekomstige vervolging kan uitmaken.

2.15. Het attest van het Rode Kruis werd overgemaakt na het sluiten van de debatten en wordt derhalve, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, niet in overweging genomen.

2.16. Verzoekster brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoekster weerlegt dan ook geenszins voorgaande beoordelingen.

2.17. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.18. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.19. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.20. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.21. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.22. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK